

[Kirkeministeren.]

pens Prøve og Anbefaling udnævne Mænd, der ikke opfylder de i § 1 anførte Betingelser. Grunden er den, at man har haft et enkelt Tilfælde, hvor man ved en Sindssygeanstalt har ansat en Præst, som ikke var Teolog, og da Retten dertil kan være noget tvivlsom, ønsker man at have Lovhjemmel dertil.

Lovforslaget er enstemmigt vedtaget af det andet høje Ting, og jeg kan anbefale det til det høje Folketings hurtige og villige Behandling.

Julin: Det er rigtigt, som Kirkeministeren nu har gjort opmærksom paa, at Loven om Adgang til Præsteembeder i Folkekirken af 30. Juni 1922 indeholdt en Bestemmelse om, at Loven skulde optages til Revision inden 5 Aar efter dens Ikrafttræden. Den daværende Kirkeminister fremsatte i Overensstemmelse hermed i Rigsdagssamlingen 1926—27 et Forslag i Landstinget, og dette Forslag vedtoges i ændret Form i det andet høje Ting og kom derefter til Behandling i Folketinget. Her blev det sendt i Udvalg, men Udvalget naaede ikke at tilendebringe Behandlingen af Forslaget inden Rigsdagssamlingens Slutning. Ministeren fremsatte da Forslaget paa ny i Samlingen 1927—28, denne Gang i Folketinget, og her gjorde jeg som Ordfører for mit Parti gældende, at vi kunde tiltræde, at dertil egnede Lægmand fortsat kunde faa Adgang til Præsteembeder i Folkekirken. Vi nærede intet Ønske om, at Adgangen for saadanne Lægmand til at blive Præster skulde gøres lettere, men vi maatte være af den Opfattelse, at det vilde være ønskeligt baade af Hensyn til Præsten og af Hensyn til Menigheden, at der efter en vis Aarrække blev Mulighed for ham til at søge andet Embede paa samme Vis som Præster med teologisk Embedseksamen. Imidlertid skete der det, at Det kirkelige Udvalg i Henhold til Lov Nr. 52 af 7. Marts 1928 blev nedsat, og da Flertallet i det Udvalg, der behandlede Lovforslaget om Adgang til Præsteembeder, var stemt for at henvise dette Lovforslag til Behandling i Det kirkelige Udvalg, skete dette, og Folketingsudvalget sluttede da sit Arbejde med at afgive en Beretning. Jeg hørte til det Mindretal, der, ikke mindst af Hensyn til Ønsket om, at Lægmandspræster skulde have Adgang til at blive forflyttet, ønskede Lovforslaget vedtaget, men dette var altsaa ikke muligt paa daværende Tidspunkt, og Forslaget har jo nu i mange Aar ligget i Det kirkelige Udvalg.

Man vil forstaa, at jeg er tilfreds med, at Kirkeministeren nu har fremsat det Forslag, vi her behandler, og jeg er tilfreds med det Indhold, det har faaet ogsaa efter Behandlingen i det andet høje Ting.

Jeg finder det naturligt og rimeligt, at Forslaget i Landstinget er ændret derhen, at ogsaa Præster for evangelisk-lutherske Frimenigheder her i Landet, naar de har virket mindst 7 Aar for en Frimenighed, der opfylder Lovgivningens Betingelser for at kunne faa Folkekirkens Kirker overladt til Brug, faar Adgang til at søge Præsteembeder i Folkekirken. At de 8 Aar for Missionærernes Vedkommende er ændret til 7 Aar, er ganske naturligt, da deres Turnus paa Missionsmarken i de fleste Tilfælde er 7 Aar.

Jeg skal særlig udtale min Glæde over Bestemmelsen i § 5, hvorefter Præster, der er beskikket i Henhold til Forslagets § 3, faar Adgang til Forflyttelse efter de almindelige Regler. Som allerede nævnt mener jeg, at denne Bestemmelse kan være af betydelig Værdi baade for Præsten og for Menigheden.

Der har fra en enkelt Side været rejst det Spørgsmaal, om Aldersgrænsen for § 3-Præsterne ikke kunde sættes ned til 30 Aar, ligesom der er peget paa, at Ordene „i fremtrædende Grad“ maaske kunde undværes, men jeg skal ikke her ved første Behandling komme nærmere ind paa disse Enkeltheder.

Jeg skal sluttelig omtale det fra forskellige Sider fremsatte Ønske om, at ogsaa Kvinder fik Adgang til at blive Præster. Navnlig har der i visse Kredse været et stærkt Ønske om, at Kvinder fik Mulighed for at blive Præster ved Kvindefængsler. I mit Parti er Meningerne angaaende dette Spørgsmaal delte. Vi kender alle en Række evnerige, varmhjertede og nidkære Kvinder, der har gjort en betydelig Indsats gennem det filantropiske og kristelige Arbejde, de har øvet i Menigheden. Vi takker disse Kvinder og hædrer dem. Men naar jeg har sagt dette, vil jeg tilføje, at mig bekendt har disse Kvinder ikke nærret noget Ønske om at blive præsteviet, de har i alt Fald ikke fremsat Krav derom. Der kunde nævnes en lang Række af saadanne Kvinder, og der vil fortsat baade være Plads for og Brug for saadanne Kvinders Indsats i Menighedsarbejdet. Jeg hører til den Gruppe i Partiet, der saa afgjort har den Opfattelse, at vi paa dette Omraade bør blive ved det bestaaende, og vi, der har denne Opfattelse, mener, at det vil være formaalsløst under de nuværende Forhold, og efter at Sagen har